

ISTORIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI DIN SOVEJA LA A 135 - A ANIVERSARE

Mihai Adafini
Gheorghe Ghimpu

Orice încercare de a fixa în timp începutul învățământului neoficial, neorganizat în Soveja, nu are șansă de reușită atâta timp cât nu se găsește nici un document scris care să menționeze acest fapt.

În lucrarea **Istoria învățământului în România** se consemnează că „*Scolile de biserică zise dăscălii încep să fie prețuite încă din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și spre tinda bisericii se îndreaptă copiii pentru că în ele se vorbește românește și numai scrisul mai păstrează idiomul slavon*”¹

În aceste dăscălii, învățătura se preda după cărțile bisericești, ca ceaslovul, psaltirea, octoihul și se urmărea îndeosebi deprinderea cititului și a scrisului.

În condițiile în care la Soveja era o mănăstire, și mai ales o mănăstire construită de Matei Basarab, domnul care a introdus limba română în locul celei slavone, este de presupus că pe lângă această mănăstire câțiva sovejeni, copii sau tineri au avut posibilitatea să deprindă cititul și scrisul.

---

¹ **Comisia pentru istoria învățământului din România. Istoria învățământului din România**, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1971, p.65

În lucrarea reputatului istoric Ion Ionașcu, **Despre catagrafia ținutului Putna, din anii 1773 - 1774** în care folosește documente din Arhiva Centrală de Stat din Moscova, reiese că la Soveja erau 5 preoți.

Aceștia, dascălii și călugării de la mănăstire, trebuie să fi cunoscut slova cărților bisericești scrise în alfabetul vremii. Ei au transmis, fără îndoială, cunoștințele lor într-o mirenire, dar poate și enoriașilor care doreau să învețe buchiile.

Acest lucru este confirmat de Simion Mehedinți – marele geograf, profesor universitar, pedagog, ministru – pentru prima jumătate a secolului al XIX-lea: *„Fiind acolo o mănăstire zidită de Matei Basarab, localnicii nu rămăseseră străini de carte. Alde Radu Mehedințu – mort de holeră la sfârșitul domniei lui Cuza-Vodă învățase de la călugări nu numai carte bisericească, dar căpătase și mare înlesnire de a scrie psaltichie, cu chenare polihrome la fiecare pagină și cu slove inițiale pline de înflorituri, ba încă și cu chipul sfinților. Știa să pregătească singur tot felul de cerneli și de culori”*²

Dezvoltarea învățământului la sate a început după anul 1864, în urma Legii învățământului instrucțiunii publice promulgată la 25 noiembrie 1864 care revoluționează concepțiile de până atunci cu privire la învățământul public din țara noastră. Prin ea se proclamă obligativitatea și gratuitatea învățământului primar, desprinderea școlii de biserică, deplina egalitate a fetelor cu băieții în materie de învățământ și împletirea disciplinelor umaniste cu cele realiste și a celor teoretice cu cele practice, având la bază o programă analitică unitară atât la orașe, cât și la sate.

Totodată, pentru pregătirea corespunzătoare a învățătorilor, Legea prevedea înființarea unor Școli Normale în fiecare județ. În

---

² S. Mehedinți, **Premise și concluzii la Terra. Amintiri și mărturisiri**, Ediția a II-a, Editura Viața Românească, București, 1998, p.16

perioada următoare au fost înființate asemenea școli numai la București, Ploiești, Craiova și **Focșani**.³

Ca urmare a acestei Legi, prin Ordinul nr.216 din 14 octombrie 1865 este numit la Soveja primul învățător, **Nicolae Macri**.

Școala a funcționat vreo trei ani în chiliile mănăstirii, apoi după ce un foc le-a mistuit pe acestea, școala s-a mutat în sat, în niște case mici și neîncăpătoare, cu lut pe jos, cu ferestrele cât palma, după cum mărturisește fostul elev, Simion Mehedinți, în **Amintirile** sale.

După învățătorul Macri, este numit în octombrie 1873, un absolvent al Școlii Normale din Focșani, marele patriot luminat Vasile Iftimescu și pe care Soveja îl păstrează în memoria sa ca om față de care are toată recunoștința.

Despre școala timpului, viitorul savant nu are amintiri prea plăcute: „*La toate, metoda era una: bătaia (cu destule variante). Cea mai obișnuită era lovirea cu palcea sau cu varga (de salcie, de mesteacăn ori prun – cea mai usturătoare dintre toate, fiindcă avea și noduri); alături de vargă veneau păruiala, pumneala și pălmuirea – tustrele cu schimbul, pentru odihna învățătorului. Când era prea ostenit, lăsa mai ieftin: izbea cu latul liniei peste unghiile tuturor degetelor de la fiecare mână făcute „puică”, adică împreunate, ca să le poată nimeri pe toate dintr-o dată. Alteori silea pe cel pedepsit să se așeze în genunchi pe grăunțe de păpușoi ori pe coji de nucă, păstrate la îndemână, în saltarul mesei unde se ținea creta, petica de șters tabla și altă zestre a școlii*”⁴

Copiii învățau cel mult 3 clase. Simion Mehedinți a fost primul care a părăsit definitiv satul pentru a se dedica învățaturii. El a făcut prima breșă în tradiția strămoșilor săi. Viața muntenilor dintre Zboina și Răchitaș fusese până atunci la fel pentru toți.

Multă vreme școala, una pe comună, funcționa cu un singur post.

---

³ **Monografia comunei Străoane**, 1997, p.194

⁴ S. Mehedinți, **op.cit.**, p.16

Din inițiativa învățătorului Vasile Iftimescu care a adunat din Soveja și satele vecine aproape 2.000 lei prin liste de subscripție, cu concursul locuitorilor sovejeni la aducerea lemnului și a pietrei, s-a construit un local de școală la care a contribuit și Prefectura Putna cu 2000 lei. Școala avea trei săli de clasă și cameră pentru învățător. Din păcate, în 1893, școala a ars de la o sobă.⁵

În continuare școala a funcționat în casa învățătorului Vasile Iftimescu, timp în care el a profesat la Mărășești și Irești.

Întors la Soveja, a stăruit pentru terminarea localului, început în 1898, deși primea 500 lei chirie anual pentru că școala era în casa lui.

Apariția Legii Casei Școalelor a determinat urgentarea construcției care a fost terminată în decembrie 1900. În primăvara următoare a nivelat terenul, a făcut alei în curtea și grădina școlii, a plantat arbori fructiferi și de ornament, astfel că școala l-a impresionat plăcut pe ministrul Învățământului Spiru Haret și pe Ion I. C. Brătianu, cu ocazia vizitei făcute în luna august 1901.

Învățătorul Vasile Iftimescu a avut inițiativa de a scrie pe o piatră inscripția

„VIRTUS – ROMANA - REDIVIVA”

„VOEȘTE ȘI VEI PUTEA”

„LUMINEAZĂ-TE ȘI VEI FI”

Acest local de școală este făcut de Stat prin Casa Școalelor din fondurile județului și comunei în anul 1899.

La 1883 școlile primare rurale erau clasificate după cum urmează: școli de gradul I – învățătorul plătit că 81 lei pe lună și cu 117 lei după ce lua gradele didactice; școli de gradul II – învățătorul era plătit cu 54 lei pe lună; școli comunale, nerecunoscute de Stat, învățătorul era plătit cu cât putea bugetul local.

---

⁵ I. Anghel, *Înaintașii – culegeri și amintiri*, Librăria și Tipografia „Gh. D. Mircea”, Focșani, 1934

Învățământul progresează totuși greu la Soveja. În anul 1897, din întreaga populație a comunei doar 73 persoane știau carte și doar 34 copii frecventau școala.

În decembrie 1901 au luat ființă, din inițiativa lui Simion Mehedinți, Școlile de Meserii de la Odobești, **Soveja** și Suraia⁶, sub directă conducere a Școlii de Arte și Meserii din București. Școala cuprindea elevi din Soveja și din satele vecine, director fiind Marin Dobrescu. Mulți sovejeni au învățat tâmplărie și alte meșteșuguri în această școală și au transmis urmașilor lor cunoștințe și îndemnări practice. Școala avea un număr de 30 de elevi, absolvenți ai cursului primar, în vârstă de cel puțin 14 ani și poseda un atelier de lemnărie – rotărie unde se executau lucrări pentru comună și particulari pe bază de comandă. Durata studiilor era de 2 ani și jumătate.

În anul 1906, elevii școlii participă la o expoziție de mobilă, la București, cu o garnitură de mobilă de sufragerie, care a fost premiată, crescând astfel prestigiul școlii.

Din păcate, în anul 1910 Școala de Meserii este mutată la Adjud unde se centralizează mai multe secții și unde au mers în continuare sovejenii să învețe carte și meserii.

În timpul Războiului pentru Întregirea Neamului școala din Soveja a avut de suferit în timpul ocupației Puterilor Centrale. Inițial, a fost folosită drept grajd pentru cai, distrugându-se toată averea școlii, apoi a fost transformată în spital pentru ostașii unguri.⁷

După război, școala a fost refăcută prin munca voluntară a localnicilor și cu suma de 3000 lei repartizată de Casa Școalelor care a acordat cu prioritate sprijin în refacerea școlilor ce s-au aflat pe linia frontului⁸

---

⁶ C. Cherciu, **Vrancea și Ținutul Putnei. Un secol de istorie. 1820 - 1920**, Editura Neuron, Focșani, 1995, p.202

⁷ **Ibidem**, p.247

⁸ **Ibidem**, p.281

Decretul - Lege referitor la Comitetele Școlare preconizat și pus în aplicare în 1919 de Simion Mehedinți – ministrul Instrucțiunii Publice de pe atunci, bazat pe principiul „*nu poate statul, ce poate satul*” prin care școala a fost pusă în sarcina contribuției locale, pentru județul Putna a fost o mare greutate datorită urmărilor dezastruoase ale războiului mondial pentru cea mai mare parte a comunelor putnene.

În aceste condiții, se înființează și prima școală în satul Rucăreni, cu contribuția sătenilor, bucuroși că vor avea școala lor.

Din 1924 s-a adoptat Legea pentru învățământul primar, procedându-se la unificarea celor patru tipuri de școli existente după Marea Unire, durata învățământului obligatoriu crescând de la 4 la 7 clase. Ca urmare, numărul știutorilor de carte a crescut mult.

Principalul factor de cultură, școlile din Soveja au avut în perioada interbelică, dar și după aceea, slujitori deosebiți, toți sovejeni: Ghiță Ghimpu, Ștefan Ghibirdic, Mihai Ghimpu, Gheorghe Găneț, Grigore Hanță, Eugenia și Matei Bușilă, Elena Ghimpu, Ion Jinga și Gheorghe Suditu.

După Războiul de Reîntregire a Neamului, director la Școala Dragosloveni a fost învățătorul Ghiță Ghimpu. La această școală, cel mai mult a fost director înv. Matei Bușilă, între 1930 - 1947, cu excepția perioadei războiului, când a fost mobilizat pe front, director fiind atunci soția sa, înv. Eugenia Bușilă.

La Școala Rucăreni au funcționat ca învățători în perioada interbelică, dar și după al Doilea Război Mondial, de aici ieșind la pensie, învățătorii Suditu Gheorghe și Jinga Ion. Merită a fi evidențiat faptul că și înv. Suditu Gheorghe a participat la război mai întâi ca sublocotenent rezervist, apoi a fost înaintat la gradul de locotenent și a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul” ce se acorda de regulă ofițerilor superiori.

Școala din Dragosloveni a mai suferit o grea încercare și în timpul incendiului produs în noaptea de 2 / 3 martie 1943 din cauza neglijenței nemților încartiruiți și la Soveja ca armată aliată. Incendiul

intensificat de un vânt năprasnic, a mistuit nu numai școala, ci și Primăria cu cea mai mare parte a satului. A doua zi, a venit la fața locului mareșalul Ion Antonescu; au fost făcute promisiuni pentru ajutorarea comunei, dar în condițiile războiului și a perioadei grele care a urmat, refacerea s-a făcut destul de greu.

Școala a fost reconstruită pe același loc în perioada 1943 - 1947, perioadă când directori au fost Eugenia și Matei Bușilă. În această perioadă, școala a funcționat în casa părintească a lui Simion Mehedinți. Chiar în aceste condiții școala avea un număr foarte mare de elevi înscriși, după cum urmează: clasa I – 47 elevi, clasa a II-a – 36, clasa a III-a – 48, clasa a III-a – 43, clasa a V-a – 44 elevi, clasa a VI-a – 36, iar în clasa a VII-a – 27 elevi. Total 271 elevi.

După 1947 directorii școlii au fost: înv. Hanță Ion, înv. Ion Florescu și înv. Cojocărescu – perioade scurte – iar perioade mai lungi Griciuc Ion între 1952 - 1960 și Albu Floarea (1963 - 1979).

În august 1948 s-a dat o nouă Lege care a reformat învățământul după modelul sovietic. Ministerul Învățământului a autorizat manuale încorporând precepte marxist - leniniste, predarea religiei a fost total interzisă și introdusă limba rusă, ca obiect de studiu începând cu clasa a IV-a. S-a luat măsura eradicării analfabetismului prin cursuri de alfabetizare, la acea dată fiind la Soveja 404 neștiutori de carte.

Între anii 1950 - 1962 a funcționat în satul Rucăreni o a doua școală cu clasele I - IV pentru copiii din jumătatea de sus a satului, numită Școala Vămii. Școala Rucăreni, construită după 1920, avea numai două săli de clasă și o cancelarie, total insuficientă pentru numărul mare de copii născuți după război. Școala Vămii funcționa în casa naționalizată a lui Gheorghită Bălan, fost student medicinist la Cluj, exmatriculat în timpul mișcărilor studențești, încadrat în mișcarea de rezistență din munți, condamnat la moarte și executat în 1956.

Școala avea două săli de clasă în două camere mai mari, o cancelarie iar la etaj o cameră folosită ca bibliotecă și cameră a pionerilor, după înființarea acestei organizații în 1949.

Și școala care a funcționat temporar la Viile Noi, lângă Mărășești, o putem încadra în ceea ce numim școala sovejană. Aici, între 1960 - 1964, un învățător detașat de la Mărășești, de către Secția de Învățământ a raionului Panciu, făcea carte cu toți copiii de la clasele I - IV ai sovejenilor care locuiau aici. Aceasta aparținea administrativ de Școala Mărășești, nu de Soveja.

Învățământul preșcolar la Soveja datează din 1950 când, la Dragosloveni, este înființată grădinița, într-o casă particulară naționalizată ce a aparținut cetățeanului Ghiță Mustăță, prima educatoare fiind Elena Ioan. Actualul local al grădiniței cu două săli de clasă și cancelarie și cu o bună dotare, a fost construit în 1975 de către CAP Soveja.

La Rucăreni, grădinița s-a înființat în 1951, având ca primă educatoare pe Celmare Lucreția. A funcționat tot într-o casă particulară, până în 1962, când s-a mutat în localul școlii vechi, școala mutându-se într-un local nou, cu 5 săli de clasă. În 1993, localul grădiniței, deci școala construită după Primul Război Mondial, a fost mistuit de un incendiu, provocat din nerespectarea regulilor P.S.I.: femeia de serviciu făcea foc și seara pentru a avea jeratec în sobă dimineața devreme. S-a construit un local nou, pe același amplasament, de către Primăria Soveja, lucrarea fiind executată de către întreprinderea „Dedal” Galați.

În anul 1964 se generalizează în toată țara învățământul obligatoriu de 8 clase, iar în anul școlar 1971 - 1972 s-a încercat generalizarea învățământului de 10 clase, dar ideea a fost abandonată. Revenirea la învățământul de 8 ani a durat până în anul școlar 1982 - 1983 - când a reînceput să funcționeze clasa a IX-a, dar în anul școlar următor și clasa a X-a și în mediul rural.

În anul 1968, prin Decret al Consiliului de Stat nr.931 / 12 octombrie 1968, se atribuie Școlii generale din Dragosloveni numele „Simion Mehedinți” cu ocazia sărbătoririi centenarului nașterii marelui savant.

Generalizarea treptei I de liceu nu s-a materializat imediat și la Soveja, pentru că aproape toți absolvenții clasei a VIII-a erau admiși la licee în județ sau în țară. Numărul celor care nu erau admiși la licee și școli profesionale sau nu erau dați de părinți fiind mic, au urmat cursurile claselor a IX-a și a X-a la Școala cu clasele I - X „Moș Ion Roată” din Câmpuri. Această situație a durat între anii școlari 1983 - 1984 și 1989 - 1990 când un total de 68 elevi au făcut naveta în comuna vecină. O excepție a fost în anul școlar 1985 - 1986, când la Școala „Simion Mehedinți”, 17 elevi au urmat cursurile clasei a IX-a; aceiași elevi – minus trei neșcolarizați – au urmat cursurile clasei a X-a în anul școlar următor. Clasa funcționând sub efectivul minim, orele s-au predat fără plată cadrelor didactice, în norma celor 8 ore de muncă obligatorii pe zi.

După directorul prof. Albu Floarea, au urmat prof. Macarie Constantin – 1979 - 1981 și din 1998 până în prezent, prof. Ghimpu Gheorghe – 1982 - 1990 și prof. Stanciu Ion – 1990 - 1998.

Școlile din Rucăreni au funcționat numai cu ciclul primar până în anul școlar 1961/1962, când se înființează și ciclul gimnazial (V - VII), iar din anul școlar 1964 - 1965 se generalizează clasa a VIII-a.

Trecerea la ciclul gimnazial a fost posibilă și la Rucăreni prin construirea unui nou local de școală, în apropierea celei vechi. Această situație a durat până în 1976, când din motive de economie, Ministerul Învățământului, hotărăște desființarea ciclului gimnazial la un număr însemnat de școli, care aveau o populație școlară mai mică. În aceste condiții, elevii de la clasele V - VIII din Rucăreni, vor merge la Școala Dragosloveni, trecând dealul 2 - 3 km, pe ploaie, zăpadă, frig, noroi, pentru a se face o economie de cel mult două salarii pe lună la început, pentru că s-au creat clase paralele la Dragosloveni, dar după 1985 economia devine reală în condițiile scăderii populației școlare. După răsturnarea politică produsă în decembrie 1989, se revine din anul școlar 1990 - 1991 la Școala cu clasele I - VIII la Rucăreni.

Prezentăm mai jos situația școlii sovejene imediat înainte de Revoluția din decembrie 1989, dar și la un deceniu după ea, în condițiile depopulării și îmbătrânirii continue a populației comunei.

ANUL ȘCOLAR 1988/1989

Școala „Simion Mehedinți”

Clasa I – 19 elevi

Clasa a II-a – 11 elevi

Clasa a III-a – 16 elevi

Clasa a IV-a – 15 elevi

Total ciclul primar = 61 elevi

Clasa a V-a – 36 elevi

Clasa a VI-a – 41 elevi/2 clase

Clasa a VII-a – 39 elevi

Clasa a VIII-a – 36 elevi

Școala Rucăreni

Clasa I – 12 elevi

Clasa a II-a – 11 elevi

Clasa a III-a – 10 elevi

Clasa a IV-a – 15 elevi

Total – 48 elevi

Nu există ciclul gimnazial

Din tabloul de mai sus se desprinde faptul că profesorii erau obligați să lucreze cu un număr foarte mare de elevi la clasă, ceea ce era în primul rând în defavoarea elevilor, divizionarea claselor făcându-se numai la 41 elevi.

ANUL ȘCOLAR 1999/2000

Școala „Simion Mehedinți”

Clasa I – 19 elevi

Clasa a II-a – 14 elevi

Clasa a III-a – 13 elevi

Clasa a IV-a – 15 elevi – 4 posturi didactice

Clasa a V-a – 10 elevi

Clasa a VI-a – 10 elevi

Clasa a VII-a – 23 elevi

Clasa a VIII-a – 19 elevi

Școala Rucăreni (Școala nr.2)

Clasa I – 14 elevi

Clasa a II-a – 9 elevi

Clasa a III-a – 13 elevi

Clasa a IV-a – 9 elevi

3 posturi didactice

Clasa a V-a – 13 elevi

Clasa a VI-a – 9 elevi

Clasa a VII-a – 12 elevi

Clasa a VIII-a – 12 elevi

Pentru că am prezentat pe cei mai reprezentativi învățători ai școlii sovejene de la începuturi până la reforma învățământului din 1948, prezentăm schema de încadrare a școlilor la un deceniu și jumătate distanță între momente, cu numărul de elevi pe clase.

ANUL ȘCOLAR 1985 / 1986

Școala „Simion Mehedinți”

Clasele I-IV – 85 elevi – 4 posturi didactice

Învățători: Vâlcu Neculai – gradul didactic definitiv

Toma Niculina – gradul didactic II

Macarie Florica – gradul didactic I

Voicu Lenuța – gradul didactic definitiv

Clasele V-VIII – 124 elevi

Clasa a V-a – 43 elevi – 2 clase

Clasa a VI-a – 29 elevi

Clasa a VII-a – 25 elevi

Clasa a VIII-a – 27 elevi

Treapta I de liceu – Clasa a IX-a – 17 elevi

Ghimpu Gheorghe – istorie-geografie – prof. I, gradul didactic II, -director

Gavriloiu Mina – biologie – prof. I, gradul didactic II, președinta

Organizației Pionierilor

Macarie Constantin – limba și lit. română, prof. I, gradul didactic I

Ghimpu Maria – română – lb. franceză, prof. I, gradul didactic II

Pușcaș Florica – fizică-chimie, prof. II, fără definitiv

Stanciu Ionel – matematică, prof. II, definitiv

Franț Angela – matematică, prof. I, definitiv

Dușu Rodica – necalificată – suplinitoare – educație fizică, desen, muzică, agricultură

Ilie Otilia – necalificată – suplinitoare – educație fizică, desen, muzică, agricultură

Grădinița Dragosloveni

Ilie Nuța – educatoare – gradul didactic II

Pleșcan Rada – educatoare – gradul didactic definitiv

Școala Rucăreni

Clasa I – 16 elevi

Înv. Singurel Ion – gradul didactic II

Clasa a II-a – 17 elevi

Înv. Ciolan Floarea – gradul didactic II

Clasa a III-a – 22 elevi

Înv. Căciulă Dănuța – gradul definitiv

Clasa a IV-a – 23 elevi

Total I-IV – 78 elevi/3 posturi

Grădinița Rucăreni

Mititelu Lenuța – educatoare – gradul didactic II

Gavriloiu Victoria – educatoare – gradul didactic II

ANUL ȘCOLAR 1999 / 2000

Școala „Simion Mehedinți”

Clasa I – 19 elevi – înv. Ghenuche Simona – stagiară

Clasa a II-a – 14 elevi – înv. Singurel Ilinca – gradul didactic I

Clasa a III-a – 13 elevi – înv. Chicioarea Valeria – gradul didactic I

Clasa a IV-a – 15 elevi – înv. Macarie Florica – gradul didactic I

Clasa a V-a – 10 elevi

Clasa a VI-a – 10 elevi

Clasa a VII-a – 23 elevi

Clasa a VIII-a – 19 elevi

Macarie Constantin – limba și literatura română, prof.I, gradul didactic I,
director

Gavriloiu Mina – biologie, prof.I, gradul didactic I, lider sindicat

Ghimpu Maria – română-franceză – prof. I, gradul didactic I

Ghimpu Gheorghe – geografie-istorie – prof. I, gradul didactic I

Stanciu Ionel – matematică – prof. II, gradul didactic I

Pușcaș Florica – fizică-chimie, prof. II, gradul didactic I

Nechifor Mihaela – religie, prof. I

Borja Dorina – profesor necalificat, suplinitor

Grădinița Dragosloveni

Bunghez Mina – educatoare – gradul didactic I

Ilie Nuța – educatoare – gradul didactic I

Școala Rucăreni (Școala nr.2)

Clasa I – 14 elevi - înv. Bârsescu Monica – stagiar

Clasa a II-a – 9 elevi - înv. Viță Marișica – gradul didactic I

Clasa a III-a – 13 elevi – înv.Ciolan Floarea – gradul didactic I

Clasa a IV-a – 9 elevi

Total = 45 elevi/3 posturi didactice

Clasa a V-a – 13 elevi

Clasa a VI-a – 9 elevi

Clasa a VII-a – 12 elevi

Clasa a VIII-a – 12 elevi

Drăghici Mariana – geografie-istorie – prof. I, gradul didactic I – director

Dudu Mina – matematică – prof. I, gradul didactic I

Luca Mina – fizică-chimie – prof. II, gradul didactic I

Răduță Marița – biologie-agricultură – prof. I, gradul didactic I

Matei Olga – limba și literatura română – prof. II, gradul didactic I

Lupu Aurel – religie – preot (echivalent profesor I)

Chitroceanu Mihaela – prof. suplinitor necalificat

Grădinița Rucăreni

Mititelu Lenuța – educatoare - gradul didactic I

Gavriloiu Victoria – educatoare – gradul didactic I

Școala Rucăreni, construită și apoi dată în folosința elevilor și cadrelor didactice în septembrie 1961, a fost construită din lemn, acoperită cu tablă și a avut ca director pe învă. Hantă Ion, de la instituirea învățământului gimnazial până la desființarea lui în 1976.

Dacă în istoria școlii sovejene au fost multe momente importante, legate mai ales de construcția de școli, de trecerea la cicluri superioare de învățământ, merită să evidențiem faptul că anul 1948, când s-a dat o nouă Lege pentru reformarea învățământului și reformarea treptată a învățământului după Revoluția din decembrie 1989 sunt alte două momente importante cu urmări mai ales în plan educativ, formativ. Desigur că aceste schimbări s-au produs la nivel național.

Reforma începută în 1948 în învățământ a fost o latură a „revoluției culturale” pentru că s-a renunțat pentru două decenii – cel

puțin – la tradițiile valoroase ale învățământului românesc din prima jumătate a secolului al XX-lea și s-a impus modelul sovietic.

Schimbările aplicabile și la nivelul școlii sovejene au fost: desființarea religiei ca obiect de studiu, reducerea aproape totală a analfabetismului prin cursuri de alfabetizare pentru adulți și școlarizarea tuturor copiilor de vârsta școlară, introducerea limbii ruse ca limbă obligatorie, introducerea în manuale a învățaturii lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, concomitent cu „*dezvăluirea și combaterea rămășițelor reacționare ale burghezo-moșierimii*” și popularizarea succeselor obținute de Uniunea Sovietică, înființarea Organizației Pionierilor în 1949 și UTC, iar mai târziu a „Șoimilor Patriei”

După decembrie 1989 se desființează aceste organizații și reappare religia în școală, apar treptat și manualele alternative, obiectele opționale, informatica.

S-a renunțat la obligativitatea treptei I de liceu, la clasele simultane în școlile cu elevi puțini, s-au reînființat ciclurile gimnaziale la școlile unde fuseseră desființate, printre care și la Școala din Rucăreni, s-a renunțat la practica agricolă de toamnă, iar la ciclul primar s-a renunțat la aprecierea elevilor prin note, introducându-se calificative. Elevii termină ciclul gimnazial printr-un examen de capacitate. Pentru profesori s-a micșorat norma didactică de la 21 la 18 ore săptămânal, sâmbăta devenind zi de odihnă atât pentru elevi cât și pentru cadrele didactice. Începutul mileniului III va aduce în mod sigur noi schimbări ce nu vor ocoli învățământul.